

Paní Kosprdová, Kosprdova maminka, to vůbec nechápala.

„Dítě je pořád zalezlé ve sklepě a já se bojím, aby to na něm nezanechalo následky. Půjde hezky do školky!“

Tatínek Kosprd měl maminku moc rád a většinou dělal, co řekla. A bylo po vzducholodi.

A malý Kosprd se ocitl ve školce Nad Viaduktem a vůbec nebyl rád. Věděl, že až za tatínkem zapadnou dveře, odejde Polskou ulicí domů a půjde rovnou do sklepa a začne barvit...

Kosprd prostě věděl, že jestli teď něco neudělá, ztratí svůj báječný život dílenského pomocníka a bude muset předstírat, že ho baví stavebnice z kostek. Chytil se svého táty pevně za ruku a rozhodl se, že se nepustí, i kdyby se stalo cokoliv. Vzpomněl si na film o dvou kamarádech, kteří se drželi jeden druhého na skále a zachránili si životy. A Kosprdovi začaly téct slzy, i když nechtěl.

„Ale, přece bys neplakal,“ řekl tatínek a vykroutil se mu z ruky.

„Vezmi mě s sebou do dílny,“ zaprosil Kosprd, „vymyslel jsem, jak se bude naše vzducholod' jmenovat...“

Tatínka to zaujalo.

„A jak?“ zeptal se.

„Bude se jmenovat **Kosprd Jedna**. Jakože jednička!
Nejkrásnější ze všech lítacích věcí!“

Tatínkovi to radost neudělalo. Dřepł si na kolena, aby
jeho oči byly ve výšce očí malého Kosprda a malý
Kosprd mu co nejlépe rozuměl.

„Já jdu pracovat a ty si budeš hrát. Sníš tady příma
sváču a večer se uvidíme. Nazdar a buď chlap přece.“

Za tatínkem dveře skutečně zapadly.

A tak se začaly dít strašné věci. Kosprd se rozzuřil.

Lehl si na zem a strašně řval a kopal kolem sebe
a trefil i paní ředitelku.

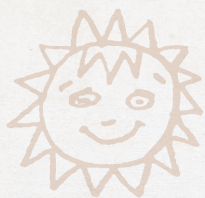
Paní ředitelka volala na pomoc hodnou paní učitelku
Součkovou, ale tu Kosprd kopl taky. Kluci se začali
Kosprdovi posmívat a vykřikovat:

„Kós - prd - uřva - nej!“

A paní ředitelka řekla:

„Dost! Půjdeme si všichni hrát! Až to tady chlapce
přejde, přijde za námi na zahradu. Honem, všichni
převlékat!“

A nechali Kosprda s jeho neštěstím.

Jediný, kdo kromě Kosprda neposlechl, byla malá holka, která zůstala stát a dívala se, jak Kosprd řve. Měla velké modré oči, hnědé vlasy, které dělaly ruličky až na ramena, a od maminky sukýnku s volánky, která teď ale visela v šatně pod obrázkem ježka, protože ji ráno svlékli, aby se nepomačkala. Kosprda překvapilo, když mezi dvěma zařváními uslyšel její jemný hlas.

„To máš zbytečný. Oni si s námi stejně dělají, co chtějí.“

KÓ S -
P R D -
U Ř V A -
N E J !

Kosprd se na ni překvapeně podíval. Ačkoliv neřekla nic převratného, znělo to nějak blízce a klidně. Tak klidně, že další zařvání polkl, posadil se a povídá:

„Uteču odtud.“

Holčička ohrnula ret a popotáhla si punčocháče bez sukýnky.

„Klidně,“ řekla, „ale vypadalo to, že seš jedinej, se kterým se tady dá rozumně mluvit...“

Kosprd si utřel oči a vstal. Nehodí se, aby jeden ležel před holkou na zemi. Ale řekl jí pěkně od plic:

„Já s tebou mluvit nechci.“

„Tak nemluv,“ povídá holčička, „ale když mi nepomůžeš, bude k svačině sardinková pomazánka a ta je pěkně hnusná...“

Kosprd nic nechápal. Proto se pro jistotu zeptal:

„Jak se jmenuješ?“

Holčička si povzdychla.

„Už je to zase tady...“ a dodala: „Telecí.“

„Cože?“

„Te-le-cí.“

Kosprd kývl a řekl:

„Zvláštní jméno, to jsem teda ještě neslyšel.“

„Jo,“ řekla Telecí, „je jako řízek.“

Řekla to velmi smutně. Tak smutně, až Kosprd pocítil, že ji musí nějak potěšit.

„Nevypadáš na takový jméno.“

Telecí se na něj usmála a nějak samozřejmě mu stiskla ruku.

„Tak se budeme jmenovat blbě spolu.“

A šli na zahradu, protože mu Telecí musela ukázat něco velmi zajímavého...

